

Deraf maa jo næsten kunne skimtes, at han erkender, at der er et Krav og Grund til at komme Lodsejerne i Møde. Vil man gaa ind paa en Undersøgelse af det, Ministeren fremfører, at de have fundet sig saa mange Aar — jeg tror, Ministeren sagde henved 100 Aar — i disse Afflysninger, vilde det blive et temmelig stort Stykke Arbejde, da Forholdene ere blevne forandrede saa mange Gange. Jeg skal kun henvise til, at det ikke er mange Aar siden, at Fælledeerne derude vare fælles mellem Krigsministeriet og Lodsejerne, idet Lodsejerne havde Ret til Græsning der. Naar der var Skydning, fandt der en almindelig Bekendtgørelse Sted, ved Kirkestævne og paa anden Maade, om, at alle og enhver, ikke alene Lodsejerne, havde at tage sig i Agt for at komme i Konflikt med Skydningen. Saaledes er det ikke nu. Forholdet er forandret, siden der har fundet en Udskiftning Sted, hvorved Krigsministeriet har faaet sit for sig og Lodsejerne deres for sig. Nu faa Lodsejerne en skreven Tilkendegivelse af, at der den og den Dag skal finde Skydning Sted, de have da at drage bort fra deres Ejendomme med Folk og Kreaturer, hvis de ikke ville risikere at blive skudte. Netop fra den Tid, da man begyndte med disse Advarsler, have Lodsejerne protesteret og ment sig berettigede til at forlange Erstatning for det Tab, de lide.

Jeg tror ikke, der er noget, der hjemler Krigsministeriet Ret til saaledes at forulempe Lodsejerne. Krigsministeriet har i alt Fald arbejdet ivrigt paa at finde noget, der kunde hjemle det Ret til denne Fortrædelse af Lodsejerne. Men der foreligger en Skrivelse fra Krigsministeren til 1ste Generalkommando, dateret 28. April 1903 — jeg maa maaske tillade mig at citere et Par Linier af denne Skrivelse —, hvoraf det ses, at Ministeren ikke har kunnet finde en saadan Ret ved sine Undersøgelser. Der staar der: „Ved de i Sagen anstillede Undersøgelser har det ikke vist sig muligt at konstatere, at der paahviler de paagældende Lodsejere nogen Forpligtelse til at finde sig i, at de ved Skydningen paa Amager hindres i Brugen af deres Ejendomme.“ Denne Skrivelse har Krigsministeren selv underskrevet, og han maa altsaa være bekendt med den. Naar altsaa Krigsministeren selv erklærer, at der ikke findes saadan Forpligtelse for Lodsejerne, og naar han selv har begyndt paa at indlede Forhandlinger med disse Folk, kan jeg ikke forstaa, at han ikke søger at komme til Rette med dem i Mindelighed.

Det er det, jeg har anmodet Krigsministeren om at arbejde videre paa. Jeg tror, at begge Parter ere bedst tjente dermed.

Men Krigsministeren har jo nu bestemt sig til at lade Sagen afgøre ved Retten. Jeg tror nu ikke, at Dommen vil falde ud til Krigsministerens Fordel. Ganske vist vil jeg indrømme, at Krigsministeren har nogen Grund til at antage, at Heldet vil følge ham. Det har tidligere vist sig, at naar Ministeren har været for Retten, har Heldet fulgt ham. Men efter hvad der her foreligger, er jeg tilbøjelig til at tro, at det ikke vil ske denne Gang, men selv om saa var, vil en saadan Afgørelse ikke være saa heldig, som hvis Sagen blev afgjort i Mindelighed. Jeg henstiller derfor endnu en Gang til ham at optage en Forhandling med de paagældende. Der er jo ikke saa overmaade meget imellem dem. Det drejer sig kun om 8 Afflysninger, som Krigsministeren ikke vil give Erstatning for, hvorimod han vil være med til at give Erstatning for Fremtiden. Naar de fastholde deres Krav paa Erstatning for disse 8 Afflysninger, ligger det i, at de hidrøre fra Tiden efter den Dag, da de nedlagde skriftlig Indsigelse mod Afflysning i den Form, hvori den var sket. Jeg vil en Gang endnu anbefale den højtærede Krigsminister at optage Forhandlingen med Lodsejerne og se at faa Sagen ordnet i Mindelighed.

Jeg rettede, sidst jeg talte om denne Sag, samtidig en Forespørgsel til den højtærede Krigsminister, om der ikke snart kunde være Haab om at faa Christianshavns Volde sløjfede eller nedlagte som Fæstningsterrain, saa at Grundene mellem Christianshavns Vold og den saakaldte Demarkationslinie kunde blive fri for de paa dem hvilende Servitutter. Den højtærede Minister har ogsaa svaret mig paa dette, men han er af den Mening, at det foreløbig ikke lader sig gøre. Krigsministeren mener, at disse Volde ikke kunne fjernes, da de ere et Led i Københavns Befæstning og den eneste Skærm mod Overrumpling fra den Side. Jeg beklager Christianshavn og København, hvis disse Volde skulle være en Skærm mod en Overrumpling. Den maa i alt Fald ikke være stor, thi i den Stand, hvori de ere, ville de sikkert ikke kunne skærme meget. Ministeren mener endvidere, at det ikke kan lade sig gøre uden ved særlig Lov. Det er vel hovedsagelig paa Grund af Servitutterne, at der skal en særlig Lov til, men det var da rart, om der blev arbejdet paa at faa en saadan særlig Lov. Jeg